

[Niels Helveg Petersen.]

opmærksomheden. Hvad angår finansieringsreglerne for denne lov, er der i det radikale venstre sympati for det udspil, som regeringen her har gjort, og som støttes af Amtsrådsforeningen. Vi er meget positive over for en ændring af reglerne om medicin-tilskud.

Alt i alt er der efter åbningstalen kun grund til at tro, at der på det store felt af almindeligt reformarbejde også i denne samling vil vise sig mulighed for en meget bred enighed mellem partierne.

Jeg skal da vende tilbage til åbningstalen og til spørgsmålet om samarbejde. Det hedder i åbningstalen:

„Samarbejdet giver os de bedste økonomiske og styringsmæssige muligheder for at skabe et samfund med en balanceret velstandsudvikling, et samfund, hvor al diskrimination er afskaffet, og hvor der er skabt udviklingsmuligheder for den enkelte borger i en forening af socialistisk og liberal tænknings bedste elementer.“

Jeg gentager: „... et samarbejde præget af socialistisk og liberal tænknings bedste elementer.“ Ja, der kunne jo næsten have stået „præget af socialliberal tænkning“. Dette er en opfordring til et praktisk samarbejde fremfor en ideologisk strid, som ligger dansk folkestyre fjært. Det er en opfordring, der har fået en ny mening, fordi den er hentet fra en erfaren politikers testamente.

Vi går ind i det europæiske samarbejde med den målsætning, at vi vil præge det europæiske med det danske og det nordiske, at vi vil lære andre at udvikle demokratiet på samarbejdets forudsætninger. Vi kalder på historien, vi siger: Europa skal lytte til os, når vi taler om demokrati, for vi ved, hvad det er. Vi ved, hvordan det skal praktiseres. Gør vi nu det? Ved vi det stadig væk? Vi beder selvbevidst Europa om at se på os som eksempel, og derfor spørger jeg statsministeren igen: er samarbejdets kapitel indledt i denne sal?

Gert Petersen: Danmark er jo ikke helt det samme land, som da folketingets sidste samling sluttede. I mellemtiden har et flertal af vælgerne godkendt afgivelse af suveræniteten til Fællesskaberne. Det må vi naturligvis tage til efterretning, men vi har dog fra SF's

side nogle bemærkninger at knytte til den afgørelse, der blev taget den 2. oktober.

Afgørelsen viser, at vælgerflertallet troede mere på EF-tilhængernes erklæringer og udtalelser end på EF-modstandernes. Også det tager vi til efterretning. Det betyder nemlig, at disse erklæringer og disse udtalelser ikke skal blive glemte, og vi vil ikke sky nogen anstrengelse for at sikre, at de bliver efterlevet. Det gælder bl. a. de mange udtalelser om, at vi da godt kan melde os ud igen, og det gælder udtalelserne om, at forudsætningerne for dansk medlemskab er bristet, hvis Storbritannien atter forlader Fællesskaberne. Det gælder de næsten tal-løse løfter om, at Danmark vil modsætte sig integration og bevare fordelingspolitik, udenrigspolitik og meget mere på danske hænder. For ikke at forglemme løfterne om, at hvis en yderligere suverænitetsafgivelse skulle blive aktuel, må man atter følge proceduren i § 20. Det gælder de rundhændede udtalelser om, at der ville oprinde gyldne tider for det danske folk, blot Danmark kom i Fællesskaberne.

Må jeg sige med det samme, at vi er ikke mere blåøjede, end at vi godt kan se, at man allerede er i færd med at retirere fra nogle af disse løfter, f. eks. fra spådommen om de gyldne tider, som nu er afløst af krav om stramning af økonomien. Den foregående ordfører var meget stærkt inde på det — men vi har jo også den 2. oktober bag os og ikke foran os. Så er der spørgsmålet om britisk medlemskab som forudsætning for dansk. En helt utvetydig erklæring fra den forhenværende statsminister umiddelbart før den 2. oktober er allerede blevet konverteret til noget langt mindre forpligtende, først af økonomiministeren og senest af den nye statsminister.

Vi ved meget vel, at skal EF-politikerne fastholdes på deres løfter, vil det kræve en ny mobilisering af en bred bevægelse i befolkningen. Det vil ske, hvis disse løfter svigtes. Der bør ikke herske nogen tvivl herom. Man bør heller ikke være i tvivl om, at der ikke skal meget til, før der kan udløses en folkelig politisk krise af meget store dimensioner. De mange, der stemte ja, gjorde det ud fra bestemte forudsætninger. For mange — vel de fleste — bestod forudsætningerne i de løfter, der var givet af de folketingsmedlemmer herinde, som gik ind